Slēgtas lietas statuss

Lieta Nr. 15550008152725

Tiesvedības Nr. 1A/25/3705

Kurzemes rajona tiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Kuldīgā 2026. gada 26. februārī

tiesnese Anita Simsone,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /Persona A/sūdzībā par Rīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvās komisijas 2025. gada 4. novembra lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] /Persona A/ (turpmāk tekstā – iesniedzējs) iesniedzis sūdzību parRīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvās komisijas (turpmāk tekstā – augstāka iestāde) 2025. gada 4. novembra lēmumu (turpmāk tekstā – augstākas iestādes lēmums), ar kuruatcelts Rīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvās komisijas Bērnu lietu apakškomisijas 2025. gada 1. oktobralēmums (turpmāk tekstā – iestādes lēmums) par administratīvā pārkāpuma procesa izbeigšanu un /Persona A/ izteikts brīdinājums par pārkāpuma izdarīšanu, kas paredzēts Bērnu tiesību aizsardzības likuma 81. pantā.

Rīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvās komisijas2025. gada 4. novembra lēmumā norādīts, ka izvērtējot lietas materiālus, komisija secinājusi, ka lietā ir pierādīts, ka “03.05.2025. /Persona A/ ir bijis emocionāli vardarbīgs pret mazgadīgo /Persona B/, kas izpaužas kā izpratnes trūkums par bērnam nepieciešamo individuālo pieeju un saasināto notikumu uztveri, kā rezultātā iestājās kaitīgās sekas, proti, pēc 03.05.2025. notikušā saskarsmes laikā ar /Persona A/, no 2025. gada 6. maija ir novērotas šādas izmaiņas /Persona B/ uzvedībā: daudz spēcīgāka un bīstamāka autoagresija jeb paškaitējums. Pēdējais gadījums tika fiksēts 2025. gada 14. maijā. /Persona B/ sadusmojās par neizdevušos māju, sākās spēcīga autoagresija – sita ar dūrēm deniņu apvidū, kuru rezultātā izveidojās sarkani pleķi. Novērojamas jaunas agresijas izpausmes pret tiem, kuri nāk palīdzēt viņam pārvarēt emocijas, košana”. Ievērojot augstāk minēto un vērtējot lietā esošos, minētos pierādīšanas līdzekļus savstarpējā kopsakarībā, Komisija secinājusi, ka /Persona A/ ar savām darbībām veica emocionālo vardarbību pret mazgadīgo /Persona B/, tādējādi pārkāpjot Bērnu tiesību aizsardzības likuma 81. panta prasības.

[2] Nepiekrītot augstākas iestādes lēmumam iesniedzējs lēmumu pārsūdzējis tiesai. Sūdzībā iesniedzējs norādījis, ka izskatot lietu, komisijai bija pienākums noskaidrot, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, kā arī noskaidrot citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka lietas materiālos nav tādu pierādījumu, lai atzītu, ka 03.05.2025. bijis emocionāli vardarbīgs pret dēlu, kas izpaudies kā izpratnes trūkums par bērnam nepieciešamo individuālo pieeju un saasināto notikumu uztveri, un ka tieši viņa rīcības rezultātā iestājās kaitīgās sekas.

Sūdzības iesniedzējs paskaidrojis, ka šajā dienā /Persona B/ pavadījis laiku kopā ar viņu. Piedāvājis dēlam pavadīt dienu pie dīķa /Nosaukums/, kur ir lieliski iekārtota vieta aktivitātēm ģimenēm ar bērniem. Tā kā dēlam šī vieta ir zināma (/Persona B/ tur ir bijis kopā ar māti) un viņš izrādīja interesi turp doties, braucām kopā ar manu dzīvesbiedri /Persona C/ un viņas meitu /Persona D/, kura /Persona B/ ir labi pazīstama, bērniem ir draudzīgas attiecības. Pie dīķa bija vēl 3 bērni, ar kuriem /Persona B/ kopā spēlējās – cēla smilšu pilis, raka bedres un pielēja ar ūdeni, spēlēja paslēpes un ķerenes. Pieaugušie pastāvīgi pieskatīja bērnus. Viņš izbraucis ar ūdens motociklu. /Nosaukums/ bijuši no plkst. 12 līdz apmēram 15.30. Diena bijusi vēsa un nekāds pārkaršanas risks nav pastāvējis. /Persona B/ sadusmojies divas reizes: pirmā, kad paslēpju laikā viņu atrada pirmo, tad es ar viņu mierīgi izrunāju, ka tā ir spēle, un /Persona B/ atgriezās pie bērniem; otrā, kad skrienot netika līdzi citiem puikām, tad es viņu paņēmu rokās, nogājām maliņā aprunāties.

Nav bijušas histērijas vai ieslēgšana uzkarsušā mašīnā. Starp plkst. 13.00–14.00 aizgājuši ar /Persona B/ līdz automašīnai un piedāvājis aizvest /Persona B/ uz savām mājām, lai pagulētu diendusu. /Persona B/ automašīnā nav bijis viens, viņš sēdējis klēpī pie atvērtām durvīm. Tā kā /Persona B/ nevēlējies doties gulēt, tad atgriezušies atpakaļ. Ap plkst. 16 bijuši mājās, /Persona B/ ar /Persona D/ spēlējušies ar mašīnām. Lūdz lēmumu atcelt.

[3] 2025. gada 1. decembrī saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 178. panta otro daļu tiesa nolēmusi lietu skatīt rakstveida procesā un paziņojusi lietas dalībniekiem, ka sprieduma sagatavošanas diena ir 2026. gada 26. februāris un līdz 2026. gada 3. februārim lietas dalībnieki var iesniegt paskaidrojumus, liecības, lūgumus, pieteikt noraidījumu tiesnesei. Noraidījums tiesnesei nav pieteikts.

[4] 2026. gada 20. janvārī Rīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvā komisija iesniegusi paskaidrojumu, kurā norādījusi, ka /Persona B/ sniegtais paskaidrojums ir atzīstams par pierādījumu lietā un tas ir pieļaujams un vērtējams. Komisija norādījusi, ka vainojamība ir pierādīta. Komisija paskaidrojumā norādījusi, kaAdministratīvās atbildības likuma 5. pants noteic, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbība vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība. Juridiskajā literatūrā norādīts, ka vainojamība ir juridisks jēdziens, kas apzīmē saikni starp darbību vai bezdarbību un tās izdarītāju. Vainojamība ietver divus elementus – 1) objektīvo elementu – faktu, ka konkrētā darbība vai bezdarbība ir attiecināma uz konkrēto personu un 2) subjektīvo elementu – faktu, ka pārkāpuma izdarīšanas laikā persona spējusi apzināties savas darbības nozīmi, kā arī faktu, ka nav juridiski nozīmīgu apstākļu, kuru esība būtu pamats atbrīvot personu no atbildības. Lai pierādītu personas vainojamību administratīvajā pārkāpumā, ir jāpierāda, ka persona ir pārkāpumu izdarījusi (fiziska persona) vai pārkāpumu uz personu var attiecināt (juridiska persona). Bērnu tiesību aizsardzības likuma 81. pants noteic, ka par fizisku vai emocionālu vardarbību pret bērnu piemērobrīdinājumu vai naudas sodu līdz simt četrdesmit naudas soda vienībām. Bērnu tiesību aizsardzības likuma 81. pantam korespondējošā tiesību norma irBērnu tiesību aizsardzības likuma 1. panta 11. un 12. punkts, kas noteic, ka fiziska vardarbība ir bērna veselībai vai dzīvībai bīstams apzināts spēka pielietojums saskarsmē ar bērnu vai apzināta bērna pakļaušana kaitīgu faktoru, tai skaitā tabakas izstrādājumu vai augu smēķēšanas produktu dūmu vai elektroniskās smēķēšanas ierīču tvaiku, iedarbībai, savukārtemocionāla vardarbībair bērna pašcieņas aizskaršana vai psiholoģiska ietekmēšana (draudot viņam, lamājot, pazemojot viņu, bērna klātbūtnē vardarbīgi izturoties pret viņa tuvinieku vai citādi kaitējot viņa emocionālajai attīstībai).Šo tiesību normu – definīciju pārkāpt nav iespējams, jo definīcija personai neizvirza nekādas prasības attiecībā uz konkrētu rīcību vai atturēšanos no noteiktas rīcības, proti, nesatur saistošu uzvedības priekšrakstu. Lai personu varētu saukt pie administratīvās atbildības par fizisku un emocionālu vardarbību pret bērnu, pirmkārt, jākonstatē, kā tieši izpaudusies personas prettiesiskā rīcība (darbība vai bezdarbība), otrkārt, jānovērtē, vai šī rīcība atbilst Bērnu tiesību aizsardzības likumā noteiktajai fiziskās un

emocionālās vardarbības definīcijai. Turklāt no definīcijas redzams, ka prettiesiskās rīcības izpausmju uzskaitījums nav izsmeļošs, proti, par emocionālo vardarbību atzīstama bērna pašcieņas aizskaršana vai psiholoģiska ietekmēšana, kas var izpausties gan kā draudēšana bērnam, bērna lamāšana un pazemošana, gan arī kā vardarbīga izturēšanās pret bērna tuviniekiem bērna klātbūtnē, gan jebkā citādi kaitējot bērna emocionālai attīstībai. Citiem vārdiem sakot, lietā, pirmkārt, jāpierāda konkrēta personas rīcība, pietiekami detalizēti norādot, vai tā ir darbība vai bezdarbība un kā tieši tā izpaudusies, otrkārt, jāattiecina šie faktiskie apstākļi (faktiskais sastāvs) uz definīciju (tiesiskais sastāvs) un jānovērtē, vai tie sakrīt un ir pamats atzīt, ka persona apzināti pret nepilngadīgo ir vērsusi – dzīvībai vai veselībai bīstamu spēka pielietojumu, vai ir aizskarta bērna pašcieņa vai bērns ir psiholoģiski ietekmēts, vai tomēr faktiskais un tiesiskais sastāvs nesakrīt un nav pamata atzīt, ka izdarīta fiziska un emocionāla vardarbība (*sk. Rīgas pilsētas tiesas 10.06.2025. spriedumu lietā Nr. 1A/24/3627*).

Komisija atzīst par pierādītu, ka 03.05.2025. /Persona A/ ir bijis emocionāli vardarbīgs pret mazgadīgo /Persona B/, kas izpaužas kā izpratnes trūkums par bērnam nepieciešamo individuālo pieeju un saasināto notikumu uztveri, kā rezultātā iestājās kaitīgās sekas, proti, pēc 03.05.2025. notikušā saskarsmes laikā ar /Persona A/, no 2025.gada 6.maija ir novērotas šādas izmaiņas /Persona B/ uzvedībā: daudz spēcīgāka un bīstamāka autoagresija jeb paškaitējums. Pēdējais gadījums tika fiksēts 2025. gada 14. maijā. /Persona B/ sadusmojās par neizdevušos māju, sākās spēcīga autoagresija – sita ar dūrēm deniņu apvidū, kuru rezultātā izveidojās sarkani pleķi.

[5] 2026. gada 30. janvārī paskaidrojumu iesniegusi /Persona B/ likumiskā pārstāve /Persona E/, kura uzskata, ka 2025. gada 4. novembra lēmums ir atstājams spēkā, komisija ir konstatējusi sūdzības iesniedzēja vainojamību pārkāpuma izdarīšanā. /Persona E/ uzskata, ka /Persona A/ ir izdarījis viņam inkriminēto pārkāpumu, tāpēc ir sodāms.

Motīvu daļa

[6] Administratīvās atbildības likuma 178. panta pirmā daļa nosaka, ka administratīvās lietas izskatīšana tiesā notiek sūdzībā izteikto prasību apjomā un ietvaros. /Persona A/ apstrīdējis savu vainojamību inkriminētajā administratīvajā pārkāpumā.

[7] Izvērtējot sūdzības iesniedzēja sūdzību, celtos iebildumus, dalībnieku paskaidrojumus tiesa pievienojasviedoklim, ka tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru personas argumentu nolēmumā, un tai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa*(sk.* Eiropas Cilvēktiesību tiesas *komisijas 1986. gada 13. oktobra lēmums)*.No Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesaspienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuruargumentu (piemēram, 61. punkts 1994. gada 19. aprīļa spriedumā "Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr. 16034/90)). Tiesnesim ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņam nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986. gada 13. oktobra lēmums lietā 10153/82, Austria). Ievērojot teikto tiesa detalizēti nevērtē visus lietas dalībnieku iebildumus un argumentus.

[8] Izvērtējot lietas materiālu kopumu tiesa secina, ka starp /Persona E/ un sūdzības iesniedzēju pastāv ilgstošs, personisks, no ģimenes tiesībām izrietošs strīds, kura risināšanā ir iesaistītas pašvaldības, valsts institūcijas, ārstniecības iestādes u.c.. Personu strīdi skar arī vecāku tiesības un pienākumus attiecībā pret kopīgo bērnu. Tiesa uzsver, ka abiem vecākiem risinot savstarpējās attiecības, ir jāievēro neitralitāte attiecībās ar bērnu un bērnu nedrīkst nekādā veidā iesaistīt personiskajos strīdos starp vecākiem. Ievērojot teikto tiesa, apsverot sūdzības pamatotību, vērtē, vai lietā ir konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, bet nerisina strīdus, kas radušies no ģimenes tiesībām.

[9] Augstāka iestāde, atceļot Rīgas valstspilsētas pašvaldības Administratīvās komisijas Bērnu lietu apakškomisijas 2025. gada 1. oktobra lēmumu par administratīvā pārkāpuma procesa izbeigšanu, atzinusi personas vainojamību administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un noteikusi sodu, tāpēc šī lēmuma saturam ir jāatbilst AAL 153. panta prasībām, kur secīgi pirmās daļas 6. punktā noteikts, ka lēmumā par soda piemērošanu jānorāda ziņas par administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktiskajiem apstākļiem (faktiskie apstākļi veido administratīvā pārkāpuma pamatu).

Nodarījuma faktiskie apstākļi ir konkrētas ziņas par izdarīto pārkāpumu, kas nepieciešamas juridiskajai kvalifikācijai. Tie ietver nodarījuma izdarīšanas laiku, vietu, personas darbības vai bezdarbību, proti, jāapraksta kā tieši, ar kādām darbībām vai bezdarbību pārkāpums izdarīts, jo uzskaitītais pierāda pārkāpuma sastāvu.

[10] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 81. pantā paredzēta atbildība par fizisku vai emocionālu vardarbību pret bērnu. Minētā pārkāpuma sastāvs ir formāls un pārkāpums ir pabeigts ar emocionālās vardarbības veida darbības vai bezdarbības izdarīšanu.

Sekas pantā norādītajai vardarbībai ir sekundāras un nodarījuma kvalifikācijai nav nepieciešamas, bet tās ņemamas vērā pie soda noteikšanas.

[11] Pārkāpuma aprakstā, kuru komisija atzinusi par pierādītu un par ko piemērojusi personai sodu, augstāka iestāde norādījusi, ka “03.05.2025. /Persona A/ ir bijis emocionāli vardarbīgs pret mazgadīgo /Persona B/, kas izpaužas kā izpratnes trūkums par bērnam nepieciešamo individuālo pieeju un saasināto notikumu uztveri, kā rezultātā iestājās kaitīgās sekas, proti, pēc 03.05.2025. notikušā saskarsmes laikā ar /Persona A/, no 2025. gada 6. maija ir novērotas šādas izmaiņas /Persona B/ uzvedībā: daudz spēcīgāka un bīstamāka autoagresija jeb paškaitējums. Pēdējais gadījums tika fiksēts 2025. gada 14. maijā. /Persona B/ sadusmojās par neizdevušos māju, sākās spēcīga autoagresija – sita ar dūrēm deniņu apvidū, kuru rezultātā izveidojās sarkani pleķi”.

[12] Izvērtējot augstākas iestādes sniegto administratīvā pārkāpuma aprakstu [11] tiesa secina, ka tas neatbilst Administratīvās atbildības likuma 5. panta pirmajai daļai, kas nosaka, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība, par kuru likumā vai pašvaldības saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība.

Administratīvais pārkāpums tiek skaidrots ar jēdzieniem – rīcība, prettiesiskums, vainojamība, administratīvā atbildība [Administratīvo tiesību pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Autoru kolektīvs E. Danovska un G. Kūtra zinātniskajā redakcijā. Tiesu namu aģentūra,Rīga, 2020, 103. lapa].

Rīcība sevī ietver aktīvo formu – darbību, un pasīvo formu – bezdarbību. Tiesa norāda, ka emocionālo vardarbību var izdarīt gan ar darbību, gan bezdarbību. Aprakstot personas izdarīto emocionālo vardarbību, ir jāapraksta, konkrēti kādas darbības/bezdarbības persona izdarīja, kuras pēc amatpersonas domām ir emocionālā vardarbība.

Aprakstot to, kā izpaudies administratīvais pārkāpums, nevar aprobežoties ar personas iesnieguma teksta pārrakstīšanu vai “tiesību normā norādītā pārkāpuma sastāva pārrakstīšanu. Pārkāpuma aprakstā jānorāda, jāapraksta konkrētas darbības, ko persona veica un kuras ir kvalificējams kā administratīvais pārkāpums. Turklāt administratīvā pārkāpuma aprakstam jābūt tādam, lai persona varētu saprast pārkāpuma būtību un tā apstākļus un izmantot likumā noteiktās tiesības uz aizstāvību”[skatīt: Administratīvo tiesību pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi.Autoru kolektīvs E. Danovska un G. Kūtra zinātniskajā redakcijā. Tiesu namu aģentūra,Rīga, 2020, 385. lapa].

[12.1] Aprakstā norādītais, ka /Persona A/ ir “bijis emocionāli vardarbīgs pret mazgadīgo /Persona B/, kas izpaužas kā izpratnes trūkums par bērnam nepieciešamo individuālo pieeju un saasināto notikumu uztveri”, nesatur /Persona A/ darbības vai bezdarbības aprakstu.

Augstākas iestādes inkriminētais “kas izpaužas kā izpratnes trūkums par bērnam nepieciešamo individuālo pieeju un saasināto notikumu uztveri” nav emocionālās vardarbības vai bezdarbības veids. Izpratnes trūkums ir zināšanu, informācijas vai dziļākas sapratnes neesamība par emocionālo vardarbību pret bērnu, nepareizu rīcību pret bērnu, par bērna drošību un labbūtību. Izpratnes trūkums saistīts ar nekompetenci, nepietiekamu pieredzi, informācijas nepietiekamību u.c..

[12.2] Emocionālu vardarbību raksturo šādas darbības un bezdarbības veidi:apvainošana, apsaukāšana, nepamatota vainošana, uzvedība, kas rada bailes (personas ieslodzīšana, atstāšana vienu), draudēšana, iebiedēšana, ņirgāšanās, lamāšana, pazemošana, kliegšana, apzināta ignorēšana u.c.. Tiesa uzsver, ka minētais uzskaitījums nav izsmeļošs. Komisijas dotajā pārkāpuma aprakstā /Persona A/ nav inkriminēts neviens no emocionālās vardarbības veidiem.

[13] Tiesa norāda, ka uz augstāku iestādi konkrētajā gadījumā ir attiecināmas tieši tās pašas prasības, kas uz procesa ierosinātāju attiecībā uz pārkāpuma apraksta nepieciešamību, jo augstāka iestāde konkrētajā gadījumā atceļot lēmumu, pieņem lēmumu par personas atzīšanu par vainīgu konkrēta pārkāpuma izdarīšanā un piemēro sodu, proti, augstākas iestādes lēmums ir personai nelabvēlīgāks un tas būtiski aizskar personas tiesības uz aizstāvību.Administratīvā pārkāpuma apraksts pēc sava satura un būtības ir līdzīgs apsūdzībai kriminālprocesā un tas tieši saistīts ar personas tiesībām uz aizstāvību.Tas, ka sūdzības iesniedzējs ir realizējis savas tiesības, nenozīmē, ka augstāka iestāde ir tiesīga ignorēt prasību lēmumā norādīt administratīvā pārkāpuma aprakstu.

[14]Tiesa norāda, administratīvā pārkāpuma apraksts nosaka lietas izskatīšanas robežas tiesā. Turklāt, aprakstot administratīvo pārkāpumu ir jāņem vērā, ka tiesa, izskatot sūdzību, nevar pati dot, grozīt vai paplašināt darbību aprakstu, kas atbilstu gan faktiskajiem apstākļiem, gan atbilstu administratīvā pārkāpuma sastāvam, jo tādā veidā tiktu pārkāptas pie administratīvās atbildības saucamās personas tiesības uz aizstāvību.Tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, nevar uzņemties apsūdzības funkciju, piemeklēt faktus, darbības, lai konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu, ja to nav izdarījusi iestādes amatpersona, kura veikusi lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, sastādījusi lēmumu par administratīvā procesa uzsākšanu, vai iestāde, pieņemot lēmumu par soda noteikšanu.

[15] No Administratīvās atbildības likuma 5. panta pirmās daļas, 121. panta pirmās daļas 6. punkta, 153. panta pirmās daļas 6. punkta jēgas, administratīvā pārkāpuma aprakstam augstākas amatpersonas/iestādes lēmumā jābūt tādam, kas pilnībā ļauj izprast tā būtību, nemeklējot papildu izskaidrojumus lietas materiālos, citiem vārdiem sakot, aprakstam jābūt tādam, lai varētu zināt un saprast ne tikai par kāda pārkāpuma izdarīšanu persona tiek saukta pie atbildības, bet arī kādas konkrēti un kādos apstākļos izdarītas darbības tai tiek inkriminētas. Lēmumu, kurā šis apraksts nav sniegts, nevar atzīt par atbilstošu Administratīvās atbildības likuma 153. panta prasībām par soda noteikšanu.

[15.1] Apsverot Rīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvās komisijas 2025. gada 4. novembra lēmuma saturu, tiesa secina, ka tas neatbilst Administratīvās atbildības likuma 153. panta nosacījumiem par soda piemērošanu, jo tajā sniegtais administratīvā pārkāpuma apraksts neļauj izvērtēt un izsecināt, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai persona vainīga tā izdarīšanā. Judikatūrā atzīts, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā.Administratīvās atbildības gadījumā tiesiskais sastāvs ir personas prettiesiskā, vainojamā rīcība.

No lēmumā norādītā pārkāpuma apraksta nav redzams, kādas bija personas darbības. Nav norādīts, kādas konkrēti darbības/bezdarbības /Persona A/ izdarīja, kuras ir atzīstamas par emocionālo vardarbību.

[15.2] Izvērtējot minēto kopumā tiesa secina, ka augstākas iestādes lēmums atzīstams par defektīvu procesuālo dokumentu, uz kura pamata lemt par personas vainīgumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā nav iespējams, jo lēmumā nav fiksētas un izklāstītas ziņas par administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktiskajiem apstākļiem (administratīvā pārkāpuma sastāvs) un tiesa pēc sniegtā pārkāpuma apraksta nevar pārbaudīt un konstatēt, vai ir noticis administratīvais pārkāpums.

[15.3] Vērtējot procesuālo tiesību normu pārkāpumus un to ietekmi uz procesa rezultātu, ir jānoskaidro, vai šis pārkāpums varēja ietekmēt galīgā lēmuma saturu. Ja pārkāpums to varēja ietekmēt, tas uzskatāms par būtisku (*skat. Administratīvo lietu departamenta 2005. gada 15. marta spriedumu lietā Nr. SKA-59, 14.punkts*), proti, ir jāpastāv cēloņsakarībai starp procesuālo pārkāpumu un citāda lēmuma iespējamību (*skat. Administratīvo lietu departamenta 2005. gada 22. novembra spriedumu lietā Nr. SKA-374, 10. punkts*). Tiesa norāda, ka izskatāmajā lietā pārkāpuma apraksta trūkums vērtējams kā būtisks procesuāls pārkāpums, kas ietekmē gala rezultātu.

Lai pārbaudītu, vai /Persona A/ 2025. gada 3. maijā bijis emocionāli vardarbīgs pret bērnu, lai novērtētu faktiskos apstākļus un viņa darbības un pārbaudītu, vai tie sakrīt ar tiesiskajiem apstākļiem, ir nepieciešams zināt, kādas konkrētas darbības personai ir inkriminētas, tikai tad vērtējami pierādījumi attiecībā par personas vainojamu rīcību.

[15.4] Tas, ka augstāka iestāde sava lēmuma motīvu daļā apraksta pierādījumus, kas pēc iestādes ieskata pierāda /Persona A/ vainojamību, plaši izklāsta apstākļus par emocionālo vardarbību un dod detalizētu un plašu analīzi attiecībā uz radušajām sekām un strīdu starp pusēm, kas izceļas no ģimenes tiesībām, neizslēdz pienākumu iestādei norādīt lēmumā administratīvā pārkāpuma aprakstu atbilstoši faktiskajiem apstākļiem, jo iestādei, apsverot personas vainojamību, tieši tāpat kā tiesai vispirms ir jāpārbauda, vai ir konkrēts pārkāpuma apraksts un pēc tam jāvērtē, vai pārkāpuma aprakstā norādītie faktiskie apstākļi sakrīt ar lietā pārbaudāmajiem apstākļiem un tālāk secīgi jāvērtē, vai faktiskie apstākļi atbilst noteiktiem tiesiskiem apstākļiem.

Tā kā pārkāpuma aprakstā nav norādīti faktiskie apstākļi, tiesa nevar pārliecināties un pārbaudīt vai ir noticis administratīvais pārkāpums, neraugoties uz to, ka lietā sniegtās ziņas, iespējams, satur informāciju par emocionālo vardarbību pret bērnu.

[16] Administratīvās atbildības likuma 119. panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ka administratīvā pārkāpuma procesu uzsākt nedrīkst, bet uzsāktais process ir jāizbeidz, ja administratīvais pārkāpums nav noticis. Konkrētajā gadījumā pārkāpuma apraksta faktisko apstākļu nenorādīšana rada Administratīvās atbildības likuma 119. panta pirmās daļas 1. punktā norādītās sekas.

Izvērtējot norādīto cēloniskā kopsakarā tiesa secina, ka /Persona A/ saukšana pie administratīvās atbildības pēcBērnu tiesību aizsardzības likuma 81. panta izbeidzama, jo nav noticis administratīvais pārkāpums.

[17] Ņemot vērā teikto tiesa uzskata, ka /Persona A/ sūdzība apmierināma,Rīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvās komisijas 2025. gada 4. novembra lēmumsatceļams un administratīvā pārkāpuma process par/Persona A/ saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Bērnu tiesību aizsardzības likuma81. panta, izbeidzams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma 224., 225. pantu,119. panta pirmās daļas 1. punktu, tiesa

nosprieda

atcelt Rīgas valstspilsētas pašvaldības administratīvās komisijas 2025. gada 4. novembra lēmumuun administratīvā pārkāpuma procesu par/Persona A/ saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Bērnu tiesību aizsardzības likuma81. panta, izbeigt.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā apgabaltiesā 10 darbdienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas.

Tiesnese A.Simsone

* Dokuments ir parakstīts ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu